

lyndi var horfið. Hann var sk. afhreyfnn við alla og ávalt lá vel á honum.

Sigurður sonur hans sat oft á rúminu hjá honum. Þeir gátu nú um alla hluti talað umsvifa-laust. Fæðin, sem verið hafði með þeim, læknaðist um nóttina, þegar Sigurður stóð ráðþrota yfir föður sínum fótbrotnum og liggjandi í túnsæt-inum. Þá brann honum hjarta í brjósti. Ekki hafði honum áður verið ljóst, hve vænt honum þótti um föður sinn.

Dag einn töluðu þeir um alla heima og geima — um búskapinn í sveitinni, um hagi þjóðarinnar, um íslenzka skaplesti, um framfarir og framfara-tálma, — í stuttu máli um allt það, er verið hafði í huga þeirra nóttina minnisstæðu, er þeir voru á heimleið úr kaupstað. Og þeim kom nú einstak-lega vel saman. Bölsýni gamla mannsins var af honum létt.

Hugur hans var nú eins og dalur, sem lengi hefir verið fullur koldimmri kafalds þoku, en alt í einu slær henni upp og sólin hellir ofan í hann glóðheitum geislum.

Sigurður varð hrifinn nýjum eldmóði af að heyra föður sinn tala. Hjá honum rak hver skín-andi hugsanin aðra. Það var eins og honum væri um að gjöra að tala sem mestan kjark í son sinn, áður þeir skildi.

Einum tvisvar sinnum hafði hann látið sér um munn fara, að það væri eigi svo saknæmt, þó ekki yrði hann jafn-góður í fæti. Hann þyrfti líklega lítið á fótum að halda úr þessu.

„Þú sagðir eitt sinn, faðir minn“, mælti Sig-urður, „að við ungu mennirnir sýndum mestan dugnað í að elta mýrarljós og hrævarelda. Eg man hvað mér féll það illa.

„En það var eitthvað í fornöld, sem kallað var